

ΜΑΝΔΣΟΥΡΕΙΟΣ ΓΕΡΑΝΟΣ.

Ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν παριστάνει ὄρνεον περίεργον, ἤτοι γέρανον τῆς Μανδσουρίας, σημαντικωτάτης ἐπαρχίας τῆς Κίνας. Τοιούτους γεράνους ἀπέκτησαν τὸ πρῶτον κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ὅτε τῶν Παρισίων καὶ ὁ τοῦ Λονδίνου ζωολογικὸς κήπος. Ὁ ἐνταῦθα ἐξεικονιζόμενος ἔχει ὕψος πέντε ποδῶν ὡς ἐγγιστα, καὶ λογίζεται ἐκ τῶν ὠραιτέρων οἷτινες ἄχρι τῆς σήμερον ἀνεκαλύφθησαν. Καὶ ὅταν μὲν ἡ διάθεσις του εἶναι εἰρηνικὴ, φαίνεται τὸ περικαλλέστερον καὶ τὸ χαριέστερον ἴσως τῶν πτηνῶν· ὅταν δὲ εὐρίσκεται εἰς εὐθυμίαν τὴν ὁποίαν προκαλοῦσιν, ὡς φαίνεται, ἀτμοσφαιρικαὶ τινες ἀλλοιώσεις, ὡς φέρ' εἰπεῖν ἢ προσέγγισις τρικυμίας, ἐπιδίδεται ἀμέσως εἰς χορὸν καὶ εἰς ἄλλας ἀλλοκότους κινήσεις παραπλησίας πρὸς τὰς τῶν πιθήκων.

Οἱ Μανδσούρειοι γέρανοι τεκνογονοῦσιν ἐν Εὐρώπῃ· οἱ ἐν τῷ Ζωολογικῷ κήπῳ τῆς Γαλλίας τοῦλάχιστον δις ἐγέννησαν ἐντὸς δύο περιποῦ ἑτῶν. Διακρίνονται δὲ τῶν ἄλλων ὄρνέων ἐκ τε τῆς μεγαλοπρεποῦς βαδίσσεως καὶ τῆς λαμπρότητος τῶν πτερῶν.

ΓΟΥΣΜΑΝΟΣ Ο ΚΑΛΟΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

—•••••

Ὁ Ἄβεν Ἰακώβ, βασιλεὺς Μαῦρος τοῦ Φέζ, ἀπεφάσισε νὰ πολιορκήσῃ τὴν Γαρίφαν, τῆς ὁποίας τὴν κατάκτησιν ὑπερεπεθύμουν οἱ Μουσουλμάνοι, καθὼ ἀνοίγουσαν εἰς αὐτοὺς τὴν Ἰσπανίαν ἀπὸ τῆς Μεσογείου· διὰ ἐπεχείρησε μεγίστας προπαρασκευάς. Καὶ κατ' ἀρχάς μὲν ἀπέστειλε τὸν ἀνεψιὸν του Ἄμερ μεθ' ἱκανῶν δυνάμεων, μετ' οὐ πολὺ δὲ τὸν ἠκολούθησε καὶ αὐτὰς, συντελέσας δραστηρίως εἰς τὴν πολιορκίαν.

Ὁ Δὸν Σάγγος, βασιλεὺς τῆς Καστιλλίας, ἔβλεπε τὰ ἐχθρικὰ ταῦτα σχέδια τοῦ Ἄβεν Ἰακώβ μετὰ τινος ἀνηυχίας. Ἄν καὶ ἦτον ἐκ τῶν ἀκασιάντων ἀξιοτέρων ἡγεμόνων, ἢ λυπηρὰ ὁμοίως κατὰστάσις τῶν οικονομικῶν πραγμάτων καὶ αἱ παρακαλῆ αἰτίαις κατεσπάρκτων τὸ βασίλειόν του, δὲν ἐπέτρεπον αὐτῷ νὰ ἐνασχοληθῇ θεόντως εἰς τὴν υπεράσπισιν τοῦ σημαντικοῦ τούτου φρουρίου. Ἐν τοιαύτῃ κρίσιμῳ καταστάσει εὐρισκόμενος, εἶδε κύριόν τινα ἐλθόντα ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ προσευγκόντα γενναίως τὴν ὑποστήριξιν καὶ τὴν βοήθειάν

του. Ὑπεσχέθη δὲ οὗτος νὰ προμηθεύσῃ ὅλα τὰ πρὸς τὴν ὑπεράσπισιν τῆς Γαρίρας ἀναγκαῖα στρατεύματα τε καὶ χρήματα, καὶ περιπλέον νὰ ὀδηγήσῃ καὶ ὁ ἴδιος τὴν ἐκστρατεῖαν ταύτην. Ὁ βασιλεὺς, κατατρυγόμενος πανταχόθεν, ἐδέχθη μετ' εὐγνωμοσύνης τὴν γενναίαν ταύτην προσφορὰν, ἀπαλλάττουσαν αὐτὸν φροντίδας τοσοῦτω μεγίστης. Ὁ μεγαλόψυχος οὗτος ἀνὴρ ὠνομάζετο Δὸν Ἀλόνζος Παρές δὲ Γουσμᾶνος, γνωστὸς ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὑπὸ τὴν ἐπίκλησιν Καλός. Οὗτος εἶχε καὶ ἄλλοτε ἀποναίμει εἰς τὸν βασιλεὺς τῆς Καστιλλίας μεγάλας ὑπηρεσίας, κατακτήσας μετὰ μικρὰν καὶ ἐπίπυον πολιορκίαν τὴν Γαρίραν ὑπὸ τῶν Μούρων ὑπερασπιζομένην. Ἡ σπικνία τόλμη καὶ τὰ εὐγενῆ προτερήματά του ἀποκατέστησαν τὸ ὄνομά του περιβόητον καθ' ἅπασαν τὴν Ἰσπανίαν καὶ Ἀφρικὴν.

Μετέβη λοιπὸν ἀμέσως εἰς τὴν Γαρίραν συνοδευόμενος ὑπὸ πάντων τῶν συγγενῶν καὶ οἰκειῶν του. Ἐπευσε δὲ νὰ θέσῃ τὴν πόλιν εἰς κατάστασιν ἀμύνης, καὶ νὰ κάμῃ ὅλας ἐκεῖνας τὰς προπαρασκευὰς αἵτινες εἰσὶν ἀναγκαῖαι πρὸς τὴν ἐπιτυχῆ ἀποκρούσιν πολιορκίας, ἧτις ἀναμφιβόλως ἐμελλε ν' ἀποβῆ τοσοῦτον πεισματώδης, ὅσον μέγα ἦτο τὸ μῆκος τὸ ὁποῖον ὁ Ἀβὲν Ἰκώθ' ἐτρεπερ ἐναντίον του. Ὁ Γουσμᾶνος εἶχε συζήσει ἄλλοτε εἰς τὴν Ἀφρικὴν μετὰ τὸν πατέρα τούτου τὸν Ἀβὲν Ἰωσήφ, μετὰ τοῦ ὁποῖου συνεδέετο μάλιστα καὶ διὰ μεγίστης φιλίας· ἡ περίστασις αὕτη διήγειρεν ἰδίως τὸν φθόνον τοῦ Ἀβὲν Ἰκώθ', διότι εἶχε τὴν ψυχὴν τοσοῦτω χαμερπῆ καὶ δύστροπον ὅσον ἡ τοῦ πατρὸς του ἦτον εὐγενὴς καὶ γενναία. Ὅθεν αἰσθήματα προσωπικὰ ἐκδικήτειος συμμαχούντα μετ' ἐθνικὰ συμφέροντα, προέλεγον εἰς τὸν Γουσμᾶνον ὅτι τὸ ἔργον τοῦ ὁποῖου τὴν ἐκτέλεσιν ἀνέλαθεν, ἦτο λίαν ἀκανθώδες καὶ δύσκολον. Ἀλλ' εἰς τὸν μέγαν ταῦτον ἀνδρα ὁ φόβος ἦταν ἀγνωστος, καὶ ἡ κρίσιμος αὐτοῦ θέσις εἰς οὐδὲν ἄλλο συνέτεινεν εἰμὴ εἰς τὸ νὰ συγκεντρώσῃ τὰς σκέψεις του εἰς τὴν εὐραστὴν τῶν μέσων ἅτινα ἤθελον εὐσθώσῃ τὴν ἐκδοκίαν τοῦ ἐπιχειρήματος.

Ἐπῆρχον εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Μαύριον εἰς ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως τῆς Καστιλλίας, ὃν τοσοῦτω διεφθαρμένον, ὥστε ἀπεράσιζε νὰ καταταχθῆ μετὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος του, καὶ νὰ πολεμήσῃ ἀνερευθριάτως κατὰ τοῦ νομίμου ἡγεμόνα καὶ ἀδελφοῦ του. Ὁ ἀποτρέπικος οὗτος ἀνθρώπος ἦτον ὁ Δὸν Ζουάν, εἰς τὸν μᾶλλον ἀκολάστον καὶ ἀπερθεῶν ἡγεμόνον ἐν τὰ ἀνόμητα κατὰσχόνουσι τὴν ἰσπανικὴν ἱστορίαν. Δύσκολον εἶναι νὰ ὀρίσωμεν ποῖον ἐκ τῶν ἐλαττωμάτων ἐπρώτευεν εἰς τὴν ψυχὴν του, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ποῖον ἠδύνατο νὰ κορέσῃ μᾶλλον τῶν ἄλλων τὸ στιγμιαῖον αὐτοῦ πάθος. Θιξωῆτις τῶν ἀδικημάτων ἐρίδων καὶ στάσεων, δὲν συγκρατεῖτο πώποτε εἰς γενναίαν συγγνώμην, ἀλλ' οὔτε ὁ φόβος ἀπειλῆς ἠδύνατο ποτε νὰ τὸν ἀποτρέψῃ τῶν ἀθλίων σκοπῶν του. Ὁ βασιλεὺς ὁμοῦ ἐπείδετο τῆς ζωῆς του, καὶ προέβη μάλιστα μέχρι καὶ τοῦ νὰ τὸν ἀπε-

λευθερώσῃ ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ἐντὸς τῆς ὁποίας καὶ χάριν τῆς δημοσίας ἠτιχίας, καὶ ἕνεκα τιμωρίας, ὤρριζε ν' ἀποθάνῃ. Πρὸς ἀμοιβὴν δὲ τῆς τοσαύτης ἐπιχειρίας τοῦ ἀδελφοῦ του, τὸ πρῶτον ἔργον τὸ ὁποῖον ἐπράξεν ἅμα ἐλευθερωθεὶς, ἦτο τὸ νὰ μεταβῆ εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ νὰ προσφέρῃ τὴν ὑπηρεσίαν του εἰς τὸν Ἀβὲν Ἰκώθ'. Ὁ Μαύρος ἀρχηγὸς ἐδέχθη αὐτὸν προθύμως, διότι ὁ Δὸν Ζουάν ἐμελλε νὰ τῷ φανῆ ὡφέλιμος καὶ διὰ τὴν ὀρμητικὸν χαρακτῆρα καὶ διὰ τὴν περὶ τὴν βιαιοπραγίαν ἱκανότητά του. Ἐπειδὴ δὲ καὶ σκοπὸν δὲν εἶχε νὰ φέρηται πρὸς αὐτὸν ἐπιεικῶς ὅσον ὁ βασιλεὺς τῆς Καστιλλίας, ἦτον ἀποφασισμένος νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃ ἅμα ὡς ἐδίδεν εἰς αὐτὸν ἀφορμὴν δυσπαρασκευίας.

Ὁ Ἀβὲν Ἰκώθ', σκληρῶς ὡσαύτως καὶ διεφθαρμένος, συνεφώνει πληρέστατα μετὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ καστιλλιανοῦ ἡγεμόνος. Μετὰ δὲ μικρὰν παρέλευσιν χρόνου συνέδεσεν αὐτοῦ φίλιαν τοιαύτην, ὁποῖαν μόνον ἀνθρώποι χωρὶς ἀρχῶν δύνανται νὰ συνδέσωσιν. Ἡ ἀκόλουθος ἰδίως αἰτία συνέσφιγγεν ἐτι μᾶλλον τοὺς δεσμούς τῆς φιλίας τῶν. Ὁ Ἀβὲν Ἰκώθ' εἶχε ἀδελφὴν σπανίας καλλονῆς. Ἡ φύσις εἶχεν ἀφθόνως ἐπιδαψιλεύσει ὅλας τὰς χάριτάς τῆς εἰς τὴν νέαν Ζώραν ἢ γλυκύτης τοῦ βλέματός τῆς ἀνήγγελλε τὴν πραότητα τοῦ ἦθους αὐτῆς, καὶ τὸ ἀγγελικὸν τῆς μειδίαμα ἐμμερτύρει τὴν ἀγνότητα τῆς καρδίας τῆς. Εἰς αὐτὴν ὑπῆρχον συνθηριασμένα πάντα τὰ γυναικεῖα θέλητρα, καὶ μόνον τὸ κέλλος τῆς ὑπερέβαινε τὴν ἀγαθότητα τῆς ψυχῆς τῆς.

Μίλις ὁ Δὸν Ζουάν εἶδε τὸ ὠραῖον τοῦτο πλάσμα καὶ ἐγένετο δορυβάτωτος. Εὐθὺς πάθος βίβιον καὶ σφοδρὸν ἤρχισε νὰ καταξιδιώσῃ τὴν φλογερὰν καρδίαν του· ἀφ' ἧς ὠρας εἶδεν αὐτὴν, συνέλαβε τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ τὴν ἀπολαύσῃ. Ἀλλὰ βλέπων ἀδύνατον τὴν διὰ τῆς βίβης καὶ τῆς πανουργίας ἐπιτελεῖν τοῦ σκοποῦ του, ἐζήτησεν αὐτὴν ἀπὸ τὸν Ἀβὲν Ἰκώθ', ὡς ἀνταμοιβὴν τῶν ἐκδουλεύσεων τὰς ὁποίας ἐμελλε νὰ προσφέρῃ. Καὶ συγκρατεῖται μὲν ὁ Μούρος, ἀλλ' ἠγνοεῖ ὅτι ἐν τῶν προτερημάτων τοῦ ξένου ἦτο καὶ τὸ νὰ συνδέῃ γάμους μετὰ τὴν εὐκολίαν μετ' ὅσῃν διέλυεν αὐτοὺς κατὰ τὸ σήμερον του. Ἡ Ζώρα ὁμοῦ ἀπέκρουσε μετὰ φρίκης τὴν ἰδέαν τοῦ γάμου τούτου, διότι ἀπιστρέφετο τὸν χαρακτῆρα τοῦ Δὸν Ζουάν, ἀκρὴν αἰσθανομένη ἀντιπάθειαν πρὸς αὐτὸν· πλὴν τούτου, τὴν καρδίαν τῆς κατεῖχεν ἄλλη κλίσις πρὸς νέον οὐτινος ἤρατο ὅσον ἐμίσει ἐκαῖνον. Ὁ νέος δὲν Πέτρος δὲ Γουσμᾶνος εἶχε τὸ ἦθος χάριεν καὶ γλυκῶ, καὶ ἦτον κάτοχος ὅλων τῶν προτερημάτων ὅσα διέκρινον τὸν πατέρα του Δὸν Ἀλόνζον. Εἶπομεν ἤδη ὅτι οἰκειότητος ὑπῆρξεν οὗτος τοῦ Ἀβὲν Ἰωσήφ· ἐκ τῆς οἰκειότητος λοιπὸν ταύτης ἦτις ἐπέτραπεν εἰς τε τὸν νέον καὶ τὴν νέαν νὰ βλέπωσινται συνεχῶς, ἐγεννήθη αἰσθημα ζωηρότατον καὶ ἀδολον. Οἱ δύο ἐραστὰ εἶχον ὀρκισθῆ ἀμοιβαίαν καὶ ἀπαράβητον σταθερότητα· καὶ ὅταν ὁ δὲν Πέτρος ὑπεχρεώθη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Ἰσπανίαν, εἶχε τὴν

γλυκαίνειν πεποιθήσιν ὅτι ἡ Ζώρα ἤθελε μείνει πιστὴ εἰς τὸν ὄρκον τῆς, καὶ ὅτε ἤθελον ἐκπληρωθῆναι εὐχαί του. Ταιούτη ἦταν ἡ κατάστασις τῆς καρδίας τῆς νέας, ὅτε ὁ δὸν Ζουάν ἤλθεν, ὅχι ἵνα μεταβάλλῃ τὰ ἀμετάβλητα αὐτῆς αἰσθήματα, ἀλλ' ἵνα ἐμπλήσῃ αὐτὴν φόβου καὶ πικρίας.

Ἐν τούτοις ὁ Ἄβεν Ἰακώβ ἐκινήθη ὅπως ἐξ ακολουθήσῃ τὴν πολιορκίαν τῆς Γαρίφας, ἀρχικμένης ἤδη ὑπὸ τὸν ἀναψιὸν του Ἀμάρ. Ὁ δὸν Ζουάν, ὁδηγῶν εὐκρίθιμους τινὰς ἀρνησιθρήσκους φίλους του, ἠκολούθησε τὸν Μιχύρον, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὑποχρεῶσαι τὴν ἀδελφὴν του νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ στρατόπεδον. Ἐπειδὴ δὲ εἶχε παρατηρήσει τὴν ψυχρότητα καὶ τὴν περιφρόνησιν μεθ' ὧν ἐδέχετο τὰς περιποιήσεις τοῦ δὸν Ζουάν, ἐνόησεν ὅτι ὁ νέος Γουσμάνος ἦτο κατὰ μέγαν μέρος ὁ αἴτιος τῆς ἀποτροπῆς ταύτης.

Τὸ φρούριον πρὸς ἐβλήθη λοιπὸν μετ' ἀπραδειγματίστου τόλμης, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος· οἱ δὲ Καστιλλιανοὶ ἐπεχείρησαν ἐξοδὸν ἧτις ἀπέβη λίαν θνητοφόρος εἰς τοὺς Μιχύρους. Μετὰ τὴν ἦταν τρύτην, ὁ Ἄβεν Ἰακώβ διανοήθη νὰ διαρθείρῃ τὴν ἀκεραιότητα Γουσμάνου τοῦ Καλοῦ, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀπέστειλε μυστικὸν ἀγγελιαφόρον πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν χριστιανῶν, προσφέρων αὐτῷ πλουσίαν ἀμοιβὴν ἐάν συγκατετίθετο νὰ ἀνοίξῃ τὰς πύλας τοῦ φρουρίου. Τὴν πρότασιν ταύτην ἀπέβλεπεν ἐκείνος μετ' ἄκραν ἀγανάκτησιν. Ἐξῆκολούθησε λοιπὸν ἡ πολιορκία, ἀλλ' ὁ Μιχύρος προβλέπων τὴν ὀλοχερῆ ἀποτυχίαν τῶν σχεδίων του, ἀπέτεινε τὴν ἐναντίαν πρότασιν εἰς τὸν Γουσμάνον, τούτέστιν, ὅτι ἦτον ἔτοιμος νὰ λύσῃ πρᾶγμα τὴν πολιορκίαν, ἐάν τῷ ἐδίδοε ποσότητά τιναν χρημάτων. Ἀλλὰ καὶ ἡ πρότασις αὕτη ἀπερρίφθη ἀποκριθέντος τοῦ γενναίου Ἰσπανοῦ· « Ὅτι οἱ ἄνδρες οὔτε ἀγοράζουσιν οὔτε πωλοῦσι τὴν νίκην. » Ἐξω φρενῶν γενόμενος ὁ Ἄβεν Ἰακώβ διὰ τὴν ἀνατροπὴν τῶν σχεδίων του, καὶ αἰσχυρόμενος νὰ λύσῃ πολιορκίαν τῆς ὁποίας ἐπεχείρησε μετὰ τασχύτης οἰήσεως, μετεχειρίσθη ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ πανούργου πνεύματός του διὰ νὰ ἐρεύρη ἄλλο μέσον αἰσίαν ὑποσχόμενον τὴν ἐλάθειν. Προκασιθεὶς λοιπὸν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξῆκολούθησῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν πολιορκίαν, καὶ ὅτι ἐπεθύμει νὰ ἔλθῃ εἰς συνδιαλλαγὴν, ἐκάλει τὴν ἀδελφὴν του Ζώραν, καὶ προσκοιούμενος μεγίστην ἀδελφικὴν στοργὴν, εἶπε·

— Φιλτάτη μου Ζώρα, ἀνεγνωρίζω τὸ λάθος εἰς τὸ ὁποῖον ὑπέπεσα ἐπιχειρήσας τὴν πολιορκίαν τῆς Γαρίφας, ἐχούσης ὑπερασπιστὴν τὸν Γουσμάνον. Ἡ ἀφιλοκέρδεια αὐτοῦ εἶναι ἴση μετ' τὴν ἀνδρείαν του· τὴν ἀναδεικνύει δὲ ἔτι μᾶλλον ἡ ἀγαθότης τῆς ψυχῆς του. Αἰσθάνομαι τὴν ἐνθερμον ἐπιθυμίαν τοῦ ν' ἀνεγνώσω τὴν φιλικὴν σύμπνοιαν ἧτις ἐπικράτει μετὰ τὸν τεθνεῶτα πατρός μου καὶ τοῦ εὐγενοῦς τούτου Καστιλλιανοῦ καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο πρέπει πρὸ παντός ἄλλου νὰ λυθῶσι φιλικῶς αἱ διαφοραὶ μας. Γνωρίζω τὴν πρὸς τὸν νέον Γουσμάνον

συμπάθειάν σου, συμπάθειαν ἀμετανοήτως ἐπαξίως, ἐν ᾧ συγχρόνως ἐπίσθην περὶ τοῦ γχιμερποῦς καὶ διεφθαρμένου χαρακτήρος τοῦ δὸν Ζουάν. Καὶ ἄμω εἰς τοσοῦτω θεινὴν θέσιν εὐρίσκομαι σήμερον, ὥστε ὁραίλω ν' ἀπέχω πάσης φανερᾶς ἀποδοκιμασίας. Τὸ κατὰ σὲ ὅμως εἶσσι ἐλευθέρᾳ ν' ἀπορρίψῃς τὰς πράξεις του, καὶ νὰ παραδεχθῆς ἐκείνας τοῦ δὸν Πέτρου δὲ Γουσμάνου. Ὅθεν διὰ νὰ συνδράμῃς τὴν προχμητοποίησιν τοῦ σκοποῦ μου, γράψε ἀμέσως πρὸς τὸν ἀνδρείον τοῦτον καὶ προσκίλεσε αὐτὸν ἀπόβις εἰς μυστικὴν συνέντευξιν, εἰς ἣν μεταχειρίσθαι ὅλην τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐπιρροὴν σου, ὅπως καταπεισῇ τὸν πατέρα του νὰ ἔλθωμεν εἰς διαπραγματεύσεις. Εἰς τὴν ἐπιστολὴν σου δὲ μὴ λησιμνήσῃς νὰ ἀνκέρῃς καὶ τὴν λατρείαν τοῦ δὸν Ζουάν, καὶ τὴν φρίκην τὴν ὁποίαν σὲ προξενεῖ ὁ ἀπίστιος αὐτοῦ χαρακτήρ.

Ἡ ἐπίβουλος αὕτη ἡμιλίαν διήγειρεν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς εὐπίστου Ζώρας ἄματρον χράν. Οἱ κατ' ἐπιράνειν εἰλικρινεῖς οὔτοι λόγοι τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καὶ τὸ ἔλλογον τῆς αἰτήσεώς του ἀπέκρουον πᾶσαν ὑπόνοιαν περὶ τῆς ἀπιστίας τοῦ Ἄβεν Ἰακώβ. Ὑποχρεώθη λοιπὸν προθύμως ὅτι θέλει ἐκπληρώσει τὴν ἐπιθυμίαν του, ἔγραψε πρὸς τὸν δὸν Πέτρον εὐνοϊκωτάτην ἐπιστολὴν, δι' ἧς τὸν προσεκάλει εἰς συνέντευξιν κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς ἐπισύσης. Ἐν αὐτῇ ἐξέθετε διὰ ζωηροτάτων χρωμάτων τοὺς καταδιωγμούς τοὺς ὁποίους ὑπέστη καὶ ἔμαλλεν εἶναι νὰ ὑποστῇ παρὰ τοῦ δὸν Ζουάν. Καθ' ὅλην δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἐπεκράτει ἡ γυναικεία ἐκείνη εὐγλωττία ἢ ἐπενεργούσα δραστηριώτατα ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν, ὅταν μάλιστα τύχῃ νὰ κυριεύωνται ὑπὸ τοῦ πάθους ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἐδρακνίζε καὶ τοῦ Γουσμάν τὴν καρδίαν.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐστάλη διὰ Μιχύρου τινὸς γέροντος, ὅστις ἔφερε συγχρόνως πρὸς ἀποφυγὴν ὑποψιῶν καὶ τιναν ἐπίσημον ἀγγελίαν. Εἰς τούτου δὲ τὴν ἐμπειρίαν ἔχων μεγίστην πεποίθησιν ὁ Ἄβεν Ἰακώβ βεβαίαν ἠλπίζε τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σχεδίου του. Ὅταν διὰ τὸν δὸν Ζουάν, οὗτος ἐγίνωσκεν ἀκριβῶς τὰ διατρέχοντα, ἢ μᾶλλον αὐτὸς εἶχε συμβουλεύσει τὴν βδελυρὰν ταύτην προδοσίαν, δι' ἧς ἔμαλλε νὰ γίνῃ κύριος τοῦ ἀνταρξτοῦ του. Καὶ δὲν ἐματαιώθησαν αἱ ἐλπίδες του, διότι ἡ ἐπιστολὴ ἐγχειρισθεῖσα ἔφερε τὸ ποθυούμενον ἀποτέλεσμα. Ὁ δὸν Πέτρος ἀνεκίρτησεν ἀπὸ χράν ὅτε ἀνέγνω τὰς ἐρωτικὰς διαθεβαιώσεις τῆς Ζώρας, ἀλλὰ συγχρόνως ἡ περιγραφή τῶν βασάνων τῆς διήγειρε καὶ μεγάλους φρόνας. Γινώσκων ὅτι ὁ πρίγκιψ ἦτον ἀξίως πάσης βίαιοπραγίας, ἔτρεψε διὰ τὴν ἐρωμένην του. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ προταθεῖσα συνέντευξις παρουσίαζε τόσα θέληματα, ἀπερίσσε νὰ μὴ τὴν ἀποποιήθῃ. Ἀλλ' εὐσυνείδητος εἰς ἄκρον καὶ εὐγενὴς ἐτάλαντεύετο μετὰ δύο λογισμῶν ἂν δηλαδὴ ἔπρεπε νὰ μεταβῇ κρυφίως εἰς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον καὶ ἐπομένως νὰ ἐπισύρῃ τὴν κατ' αὐτοῦ δυσμένειαν τοῦ πατρός του, ἢ ὄχι. Ὁ ἔρωτος ὅμως, ὁ παντοδύναμος αὐτοῦ θεός, διασκεδάσεν ὅλους τοὺς

δισταγμούς του, και τὸν κατώρθωσε νὰ ἐξέλθῃ κρυφίως τῆς Γαρίφας.

Συνοδευόμενος λοιπὸν ὑπὸ τοῦ πονηροῦ Μαύρου τοῦ κομισάντος τὴν ἐπιστολὴν, ἐγκατέλιπε τὴν πόλιν, καὶ μετὰ ἐπικινδύνους τινὰς περιπετειῶν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον καὶ εἰσῆχθη εἰς μίαν σκηνὴν, ὅπου τὸν περιέμεναν ἡ χάρισσα Ζώρα· ἀποχωρήσαντος δὲ ἀμέσως τοῦ ὁδηγοῦ, οἱ δύο ἐρχοῦντο ἐκείνοισιν πρὸς ἀλλήλους τὰ αἰσθηματὰ των.

— Φιλτάτη μου Ζώρα, εἶπεν ὁ ἐνθερμὸς Γουσμᾶνος, δὲν ἤλπιζα τοιαύτην εὐτυχίαν! Εἶναι λοιπὸν ἀληθές, ὅτι ὁ ἔρωσ σου ἐξομοιοῦται πρὸς τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἀγαθότητά σου! Ὅποια δείγματα πίστεως μὲ δίδεις περιφρονοῦσα τοιοῦτους κινδύνους!

— Περιπόθητέ μου Γουσμᾶνε, ἀπεκρίθη ἡ νέα μὲ γλυκεῖαν φωνὴν, ὑπέφερα πολλὰς δοκιμασίας, καὶ ἀντέσχον γενναίως εἰς πολλὰ βῆσανα, ἀπὸ τῆς ἔρας τοῦ χωρισμοῦ μας! Ἐρθασα μάλιστα ἕως καὶ νὰ πιστεύσω ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ σὲ ἰδῶ ἀλλ' ἡ θεία πρόνοια ἄλλως πως ἀπεράτισε, καὶ ἡ συνέντευξις μας αὕτη εἶναι τὸ προοίμιον μεγαλητέρας εὐτυχίας.

— Ἡ ἐμπιστοσύνη σου μὲ πληροῖ χαρᾶς, ἐπανάλαβεν ὁ δὸν Πέτρος, ἀν καὶ διατάζω εἰσέτι νὰ ἀποβάλω φόβους τινὰς τοὺς ὁποίους αἰσθάνομαι. Τὴν στιγμὴν ταύτην περιστοιχοῦμεθα ἀπὸ κινδύνους, καὶ ἂν κατὰ δυστυχίαν μᾶς καταλάβωσιν ἐπ' αὐτοπόρῳ . . .

— Ἀπόβαλε τοὺς φόβους σου, εἶπεν ἡ Ζώρα μειδιάσασα μειδίημα ἐπαγωγόν· ὁ κίνδυνος τὸν ὁποῖον φοβεῖσαι δὲν ὑπάρχει.

— Τί λέγεις, Ζώρα;

— Λέγω ἀλήθειαν· εἴμεθα ἐν ἀσφαλείᾳ εἰς τὸ μέρος τοῦτο.

— Ἀλλ' ὁ ἀδελφός σου; — Ὁ δὸν Ζουάν; . . .

— Ὁ ἀδελφός μου γνωρίζει ὅτι εὐρίσκειαι ἐδῶ.

— Θεέ μου! εἶναι ποτὲ δυνατόν τοῦτο;

— Κατὰ θέλησιν αὐτοῦ σὲ ἔγραψα. Σήμερον μισεῖ τὸν δὸν Ζουάν ὅσον καὶ ἡμεῖς, ἀλλὰ συμφέροντα πολιτικὰ τὸν βιάζουσι νὰ προσποιηθῆται φιλιαν ψευδῆ. Πλὴν τούτου, ὁ Ἄξεν Ἰακώβ ἐπιδοκιμάζει τὴν ἀμοιβαίαν κλίσιν μας, καὶ εὐχαρίστως θὰ ἰδῆ πληρουμένας τὰς εὐχὰς μας. Περιμένει μόνον τὴν περίστασιν φιλικῆς συνδιαλλαγῆς καὶ τότε . . .

— Στάσου, Ζώρα, ἀνέκραξε περίλυπος ὁ δὸν Πέτρος, εἰς τὴν καρδίαν μου διεγείρονται θλιβερὰ προαισθήματα. Δεινὴ συνωμοσία ὑφαίνεται παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου.

— Συνωμοσία! ὄχι, ὄχι, εἶπε ζωηρῶς ἡ Ζώρα, τοῦτο εἶναι ἀδύνατον. Ἡ εἰλικρίνεια ἀνεφαίνετο εἰς τοὺς λόγους του, καὶ εἰς τὰς πράξεις του. Πλὴν τούτου πρὸς τί ἡ συνωμοσία;

— Ἐπιθυμῶ ὠφελούμενος ἀπὸ τὸν ἔρωτά μας νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀλωσιν τῆς Γαρίφας. Μεγάλως ὀμμως ἀπατάται νομίζων ὅτι οἰονδήποτε προσωπικὸν συμφέρον ἤθελέ ποτε ὑπογραῦσαι τὸν πατέρα

μου νὰ παραβῆ τὰ χρέη του. Καὶ τί! νομίζει ὅτι θὰ παραδώσῃ ποτὲ τὰς κλεῖς τοῦ φρουρίου, διότι ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἀγαπᾷ νέαν Μαύρην! Ἄ! εἰάν ποτε ἐδείκνυε τοσαύτην ἀδυναμίαν, ἐγὼ θὰ τὸν ἀπέτρεπα ἀπὸ πράξιν τόσο ἀλεθρίαν εἰς τὴν δόξαν τοῦ ὀνόματός του.

— Σφάλλεις, Γουσμᾶνε, εἶπεν ἡ Ζώρα, τοιαῦτα φρονῶν περὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου· ὄχι, ὄχι δὲν ζητεῖ νὰ διαρθείρῃ τὸν πατέρα διὰ μέσου τοῦ υἱοῦ. Παρητήθη ὀλοσχερῶς τῆς ιδέας τοῦ νὰ κυριεύσῃ τὴν Γαρίφαν, καὶ δὲν ἔχει εἰμὴ μίαν μόνην ἐπιθυμίαν, τὸ νὰ ἐπαναλάβῃ, λέγω, τὰς φιλικὰς σχέσεις καὶ τὴν σύμπνοιαν αἰτινας ὑπῆρχον μεταξὺ τῶν σεβαστῶν πατέρων μας.

Ἄλλ' ἡ δικθεβαίωσις αὕτη δὲν διεσκέδασε τὰς ὑπονοίας τοῦ Γουσμᾶνου, ὅστις ἐτρέφετο πρὸ μικροῦ ὑπὸ μόνης τῆς γλυκεῖας ιδέας ὅτι ἡ πρόσκλησις του εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Μαύρων ἦτον ἀπλοῦν ἀποτέλεσμα συμπαθείας, καὶ εἶχε πεποιθῆσιν ὅτι οὐδεὶς ἐγίνωσκε τὴν μυστικὴν συνέντευξιν τὴν ὁποίαν ἡ ἐξημεμένη φαντασία του εἶχε στολίσει μὲ ὅλα τῆς μυθιστορίας τὰ θέλητρα. Ἡ Ζώρα ἀναγινώσκουσα εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ἐρχοῦ τῆς τῆς λυπηρᾶς ταύτης ιδέας, ἠγωνίζετο νὰ τὰς ἐξαλείψῃ, ἀλλ' οἱ ἀγῶνές της ἀπέβησαν ἀκαρποί. Βαθὺς στεναγμὸς δυσπιστίας ὑπῆρξεν ἡ μόνη ἀπάντησις εἰς τοὺς ἐρασμίους καὶ παρηγορητικούς λόγους τῆς κόρης.

— Βιπέ μοι, ἀγαπητὲ Γουσμᾶνε, ποῖοι φόβοι σὲ καταβασανίζουν; νομίζεις τῶνόντι ὅτι ὁ Ἄξεν Ἰακώβ μελετᾷ προδοσίαν;

— Οἴμοι, ἀπεκρίθη ὁ νέος, τοσαύτη σύγχυσις ιδεῶν ὑπάρχει εἰς τὸν νουν μου, ὥστε οὐδεμίαν λογικὴν εἰκασίαν δύναμαι νὰ κάμω. Ἡ ἰδέα τοῦ κινδύνου προσέβαλεν ἰσχυρῶς τὴν φαντασίαν μου, καὶ ἡ καρδία μου μὲ λέγει ὅτι δυστύχημά τι κρέμαται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου· ἀλλὰ ποία ἡ φύσις αὐτοῦ δὲν ἔμπορῶ εἰσέτι νὰ ἐννοήσω.

Καὶ ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα θόρυβος βημάτων ἠκούσθη· ὁ δὸν Πέτρος ἐταράχθη ἐννοήσας ὅτι αἱ ὑποψίαι του θὰ ἐπραγματοποιούντο. Μετὰ μικρὸν εἰσῆλθον εἰς τὴν σκηνὴν δύο ἄνδρες, ὁ Ἄξεν Ἰακώβ, καὶ ὁ δὸν Ζουάν.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ.

—*—*—

Ὁ παρὼν αἰὼν, ἂν δικαίως φθάσαντες ἤδη φωτισμοῦ αἰῶνα ἀπεκάλεσαν, εἰς ὀλίγας ἄλλας ἐπιστήμας ὑπῆρξε τοσοῦτω γόνιμος, ὅσω εἰς τὴν Ἀστρονομίαν, καὶ μάλιστα ἐὰν κρίνωμεν τοῦτο ἀποβλέποντες πρὸς τὴν νηπιώδη κατάστασιν, εἰς ἣν τῆς μέχρι χθὲς καὶ πρόην ἔκειτο ἡ ἐπιστήμη αὕτη,